

NIEOBYCZAJ (2) *sb m*

e oraz o *prawdopodobnie jasne* (tak w nie- oraz obyczaj); w *przypadkach zależnych a jasne*.

sg *D* nieobyczajowi (1). \diamond pl *D* nieobyczaj(o)m (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z, niżej notowanych przykładów) s.v. obyczaj.

1. *Postępowanie niezgodne z dobrymi obyczajami, złe prowadzenie się, złe nawyki [w pl] (1) :*

Szereg: »występki a nieobczaje« (1): gdy Alexánder był wrośłym człowyekyem/ nye mógł sie obaczyć áni odyąć onem wyśłępkom á nyeobyczájom, ktorych sie był zá młodu od Leonidefá nápił y náuczył. GliczKsiąż L8.

2. *Niezgodność z przyjętym zwyczajem (1) : ízli z mnieyszey Polfki Rycerśtwo/ [...] dzyála we írodku puśćili ku fwey ízkodzye y nieobyczáiw. BielKron 399.*

Synonimy: 1. niewstyd, sprośność, wszeteczeństwo, wszeteczność.

Cf NIEOBYCZAJNOŚĆ, OBYCZAJ

ZZa